

Publicerad 2022-07-03 14:24 av Jenny Larsson

När den absolut sista personen som jag hade förmånen att få ha i mitt liv även hon vände mig ryggen till blev nedan rader till. Min älskade, älskade lilla dotter, du fattas mig,...

Osynliga tårar

Jag gråter med osynliga tårar
vet ni hur illa ni mig sårar?
De rullar på insidan av mina kinder
när ni bara ser mig som ett hinder

När upphörde min mänsklighet
är det någon av er som vet?
Att bli behandlad som en fredlös
vet du hur det känns min tös?

Att förlora alla sina nära och kära
är en börda allt för tung att bära
Så många dog från mig på några år
att jag ej ens tänka på det förmår

Men du min lilla tjej, du är fortfarande kvar
så säg mig vad orsaken till alltihop var?
Det var ett livsavgörande beslut du tog
så smärtsamt att mitt sista hopp det dog

Jag inser tyvärr att jag redan blivit dömd
och med det även strax helt bortglömd
Bara att se allt, hur rått och kallt det än är
du är där och jag är här, för alltid isär

Önskar att tårar jag fortfarande hade kvar
åtminstone ett par, inlåsta i tryggt förvar
Förtvivlan och sorg lämnar dig alltid tom
blott bruna blad istället för växt i blom

En framtid utan någon nära kvar hos mig
ter sig som grå och hopplös, så nej
I min ensamhet jag har levt tillräckligt nu
jag lämnar allt och det vet både jag och du

Författaren Jenny Larsson med Poeter.se id #231577 innehar upphovsrätten